

TRIBUNA LLIURE

La trinxera

Serafi Gimeno i Sola (*)

El tro dels obusos s'ha deixat d'escoltar des de fa temps. Un silenci expectant s'ha ensenyorit del camp de batalla, deixant com un malson l'explosió de les bombes, quan pocs moments abans continuaven arrencant, triturant i escampant membres, caps i altres parts de nombrosos cossos uniformats, embolicats en estripalls de roba ensagnada, al voltant del camp que una vegada va ésser verd. Abans que aquesta absurda guerra matés l'herba, tenyint la terra amb el color ennegrit dels incendis i cobrint-la de forats i cadàvers.

La sang, la mort i la podridura semblen infestar-ho tot, però ara, amb la calma fa poc imposada, el paisatge sembla menys terrible. Fins el sol, dissipada la fumera de la batalla, brilla amb una alegria esperançadora.

Des de fa tres dies estic, amb el meu company Klaus, sense poder avançar ni retrocedir, en un sector aïllat de la trinxera que s'estén al llarg de la posició enemiga.

El jaç de la trinxera està format per un fanguer, produït per les pluges dels dies anteriors, que penetra a través de les meves botes empapant-me els peus i provocant-me un persistent tremolí, que la tebiesa d'aquest sol autumnal no aconsegueix aplacar.

En Klaus segueix en el seu lloc, immòbil, amb el fusell a la mà. Ni una queixa brolla dels seus llavis, tot i que les seves botes estan més esquerdades que les meves, i els seus peus estan en contacte amb el fang des de fa més temps.

En Klaus és un bon soldat; l'esperit de sacrifici, aquesta qualitat tan apreciada pels oficials, corre per les seves venes i imprimeix caràcter i voluntat a cada una de les seves accions.

La seva forma de pensar, tan diferent de la meua, m'incita a provocar-lo. M'agrada posar a prova els seus

elevats sentiments patriòtics, atacant els seus sòlids principis amb els meus arguments.

Per això aprofito cada treva, cada descans entre bomba i bomba, per minar les seves conviccions; això em diverteix, m'ajuda a combatre el tedi ocasionat per les hores, opressives i interminables, passades a l'interior de la trinxera, sentint en el nas l'olor constant d'orina i dejeccions barrejades amb l'aroma del fang. Una peculiar olor agredolça, una olor de trinxeres, angoixes i patiments humans.

Com deia, l'intercanvi d'idees amb el meu amic em permet ocupar el meu cervell a mantenir unes discussions que impedeixen que el pitjor dels enemics, la desesperació, faci forat en el meu ànim.

—Quina justificació trobes en la guerra? Li vaig preguntar un dia que s'havia establert un efímer alto el foc.

—És una resposta perfectament legítima, a què tot Estat té dret davant de qualsevol agressió d'un enemic.

La seva resposta no se cenyia massa a la meua pregunta, així que li vaig insistir: —Sé que el que és una guerra, em refereixo amb quina classe d'arguments morals l'acceptes, la toleres i fins la refermes.

—La moralitat no és el meu fort. Jo només em limito a complir la meua obligació cap a la pàtria, de defensar-la dels enemics que l'estan agredint, per salvar el meu poble, el nostre poble, de la dominació estrangera.

Digué, recalcant la frase «el nostre poble», amb ànim de fer una clara objecció a la meua antipatriòtica postura.

Mentré enraonava, en Klaus no deixava d'ullar la zona enemiga, amb la mà amanyagant el gallet de la seva arma, disposat a abatre al primer incaut que tragués el cap fora de la trinxera veïna.

M'havia tocat per company un d'aquells ingenus

preparats per donar la seva vida per una enlairada visió de la pàtria, que en res no corresponia a una autèntica realitat. Realitat que no era altra que una trista condició de soldat de què no podia escapar, i que compartia amb aquells odiats enemics de l'altra trinxera, mobilitzats a la força com ell, obligats a lluitar contra els seus iguals, convençuts o no de la necessitat de matar o morir. La gran majoria d'aquella massa d'éssers angoixats pel record de les seves famílies abandonades, rera d'ells, no sabien per què feien la guerra, havien arribat a un punt en què només lluitaven per defensar la seva vida. Aliens del tot a les idees i els interessos dels homes que havien creat aquell infern. Però en Klaus era una excepció, i això m'exasperava.

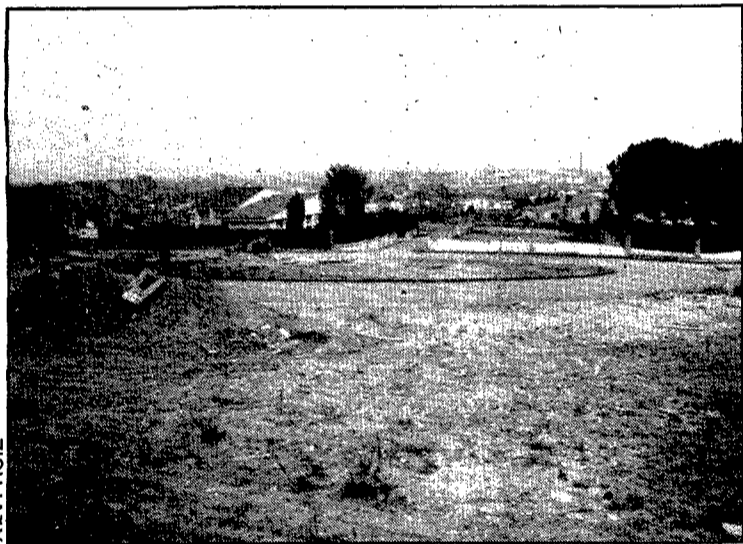
—Pensa en la guerra, en la pèrdua de vides humanes que suposa per a tots dos bàndols —el vaig abordar de nou—. D'entre totes aquestes víctimes, qui sap la quantitat d'avortats poetes, escriptors i homes il·lustres que hauran mort inútilment, perdent-se irreversiblement la seva aportació a l'enriquiment de la cultura i el desenvolupament de la societat humana.

—No m'agrada la poesia.

Des de l'última conversa amb el meu company sembla que ha transcorregut una eternitat. Des de fa tres llargs dies s'ha mantingut en un absolut mutisme. Potser enyori la seva família, o potser, per fi, s'estiguin enderrocant les seves fermes creences, o tal vegada estigui irritat amb mi, ja que sembla preferir la companyia de les mosques a la meua. Els molestos insectes cobreixen la seva cara i les seves mans, sense que en Klaus mogui un dit per espantar-los.

(*) Membre del comitè per la pau i el desarmament de Banyoles

Tots els carrers de Girona

XEVI RUIZ

La plaça del puig Vistós

373

La plaça del puig Vistós és actualment un descampat sense urbanitzar situat en la urbanització homònima. Segons el pla parcial que regula aquell sector, haurà de tenir gairebé dues hectàrees i mitja d'extensió i quedar situada entre el carrer del Puiscalm, i el carrer de Francesc Romaguera i el carrer de les Serres. Ocuparà aproximadament la meitat de la superfície delimitada per aquests carrers, en el sector situat més cap a migdia.

Serà l'única zona verda d'aquesta urbanització, la qual tot i que té el pla parcial aprovat des de l'any 1964, no ha començat a veure com s'hi edificava amb una certa intensitat fins a vint anys després.

El nom li va ser atorgat, a la plaça, pel ple municipal del 19 de juliol del 1985. Tant el de la plaça com el de la urbanització corresponen a una toponímia que sembla que no té antecede-

dents arrelats i sí, en canvi, sembla que ha estat inventada per l'empresa urbanitzadora. El puig en qüestió és una petita elevació de terreny situada entre el tossal de Montilivi i el turó de Can Ponç. Mentre d'aquest últim queda clarament diferenciat, costa de distingir el collet que el separa de Montilivi. De fet, el puig vistós forma part de Montilivi i n'és com un germà petit. Només la part alta de la urbanització, que és encara per desenvolupar, s'enfila cap a la petita elevació del puig Vistós, mentre que la part on actualment hi ha més xalets construïts és situada clarament a la falda de Montilivi.

Només hi ha un parell de xalets que donin a la futura plaça. Són situats a la banda de migdia i, de fet, corresponen al carrer de Puigsacalm, que discorre per un costat de la plaça.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Contra el genocidi de les rates de claveguera de Peralada

Senyor Director,
Com a membre del Col·lectiu Ecologista Radical de l'Alt Empordà (sector renovat), vull denunciar davant l'opinió pública el genocidi de rates de claveguera perpetrat recentment per l'Ajuntament de Peralada.

Davant d'aquest nou atemptat contra l'equilibri ecològic del país, demano a les autoritats competents que prenguin les mesures adients (legals, administratives, polítiques,...) per tal d'esbrinar les responsabilitats d'aquest nou delictes ecològic, i impedir que el nostre ja malmès patrimoni natural es continuï degradant amb total impunitat, com en aquest cas. **Salvador Grabulosa.** (Figueres).

Agraïment

Senyor Director,
Entre els noms de carrers que

acaba d'aprovar l'Ajuntament de Girona, hi figuren els que es dediquen a Josep Narcís Roca i Farreras i a Lluís Batlle i Prats. El primer, figura destacada del catalanisme progressista del segle passat, i el segon, arxiver municipal, professor i autor de nombrosos treballs sobre la història gironina.

Atès que l'aprovació d'aquestes dues denominacions respon a la sol·licitud que va formular la nostra entitat el mes de setembre de 1984, abonada amb la presentació de 143 signatures, ens plau manifestar la nostra gratitud a la corporació ciutadana per haver tingut en compte una petició que no dubtem que comparteixen altres gironins. **Cercle d'Estudis Històrics i Socials de Girona.**

¿Els amics? de Brunyola

Sr. Director,
Aquests dies es parla molt de pessebres vivents, entre altres el

de Brunyola, el qual es va iniciar el 1981 de la mà de Mn. Josep Mª Amich i amb la col·laboració del grup de catequesi de l'any esmentat i de la mainada del poble.

D'aquest pessebre senzill, fet amb la il·lusió de viure l'autèntic Nadal, s'ha passat a construir un altre pessebre d'una envergadura internacional i de caràcter monopolitzat, sense uns estatuts interns que regulin el grup, i que produïren discòrdies, disconformitats i enfrontaments entre els mateixos membres del grup; enfrontaments que arribaren al seu límit amb l'abandonament d'alguns dels membres del grup, trencant-se així la convivència entre els veïns del poble.

La realitat és que pocs en queden, dels iniciadors d'aquesta obra, que per altra banda han estat substituïts per l'augment de participants forasters.

Com diu el popular refrany: «De fora vingueren i de casa ens tragueren». **C.L.N.**

PREGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de

Roser Costa i Olivet

que morí cristianament a Girona víctima d'accident el dia 4 de gener de 1986 a l'edat de 45 anys.

A.C.S.

El seu espòs, Pere Negre i Solà; filles, M. Rosa i Eva; mare, Magdalena Olivet; mare política, Caterina Solà, germana, Remei; germans polítics; nebots; cosins i família tota perticpen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà, diumenge dia 6, a les 10 del matí a l'església parroquial de Sant Cugat de Salt. Domicili familiar: C/ de Menéndez y Pelayo, 13, 2n. A. Salt. Capella mortuòria: C/ Anselm Clavé, 30. Girona.

Salt, 5 de gener de 1986.